

[K. B. Andersen.]

trolapparat“, som forslagsstillerne bebuder i fremsættelsen. Men jeg går ud fra, at forslaget er sagligt ment og ikke blot tænkt som skuespil — i så fald havde det også været mere naturligt at behandle det sammen med teaterlovsforslaget i går end sammen med regeringsforslaget i dag.

Men altså: meningen er sikkert god nok, og derfor må der også i udvalget kunne finde en saglig drøftelse sted af regeringens lovforslag, der har den fordel, at det kan praktiseres og ikke gør borgerne til lov-brydere uden viden og vilje.

Hele det problemkompleks, vi behandler i disse forslag, har jo nøje sammenhæng med spørgsmålet om den mangel på konkurrence og effektivitet, der i ikke ringe grad præger handelsleddene, navnlig detailhandelen. Derfor må spørgsmålet også ses i sammenhæng med næringslovgivningen og dens forældede beskyttelsesregler, der ikke er til forbrugernes fordel, med de i åbningstalen bebudede ændringer i sundhedslovgivningen, så føde-varehandelen kan ske fra flere forretninger end hidtil, og med licitationslovgivningen, der vel også må tages op inden så længe, når nu kommissionen får afgivet sin betænkning.

I en periode, hvor kravet om effektivitet i vort økonomiske liv er så stærkt, kan handelen, specielt detailhandelen, ikke holdes udenfor. På denne baggrund kan det undre, at dansk industri, der selv på så mange måder har vist fremgang og effektivitet i disse år, stadig mener at måtte modsætte sig, at en lignende udvikling med skærpet konkurrence slår igennem i handelsleddet. Det må være en soleklar interesse for industrien, at varerne når ud til forbrugerne og også til virksomhedernes egne lønmodtagere til de lavest mulige priser. Mon det ikke er misforstået arbejdsgiversolidaritet, når Tidsskrift for Industri i sit sidste nummer føler sig foranlediget til endnu en gang at ville modsætte sig foranstaltninger, der kan få konkurrencen til fuldt ud at slå igennem i omsætningsleddene?

Der har i den senere tid været rettet mange appeller til handelen om at vise tilbageholdenhed. Man har fra praksis indtryk af, at resultaterne i alt for mange tilfælde har været sådan, at de bringer Kumbels ord i minde: At appellere til fornuften er verdens største slag i luften. Der må

mere til end en sådan almindelig appel på dette område, hvor den enkelte forbruger står svagt.

På denne baggrund kan mit parti anbefale regeringsforslaget. SF-forslaget vil ikke medvirke til nogen løsning af den aktuelle situations problemer, men måske kan vi få nogle af dets mange uklarheder nærmere belyst i dag eller eventuelt i det udvalg, der bliver nedsat — uden at det dog må få lov at sinke denne lovgivning, som der er al anledning til at få hurtigt gennemtinget. Der ventes på den rundt omkring.

Henry Christensen: Da krigsårene og efterkrigstiden var forbi, var en af de hovedopgaver, som vi stod over for, at afvikle den lange række af restriktioner, herunder også på prisområdet i form af maksimalpriser o. lign., som de mange år med afspærring, manglende vareudbud o. lign. havde nødvendiggjort. Vi kom ind i en periode, hvor øget handelssamkvem med andre lande, hvor rigeligere vareudbud afløste de mange restriktionssystemer. Derfor må man vel nok have lov at sige, at betragtede man disse års udvikling på dette område som et fremskridt, er det et tilbage-skridt, når vi i dag stilles over for et regeringsforslag som det foreliggende med bestemmelsen i § 2 om adgang til genindførelse af maksimalpriser og maksimalavancer også uden for monopollovgivningens rammer.

Jeg kan allerede indledningsvis sige, at en sådan bestemmelse er mit parti klart modstander af. At den økonomiske balance i vort samfund efterhånden er blevet faretruende skæv, har også den højtærede handelsminister henvist til i sin fremsættelsestale, og det er så rigtigt, som det er sagt. Det var jo også det afgørende argument, da vi i forsommeren drøftede og gennemførte det politiske forlig. De foranstaltninger, som dette gav sig udslag i, sigtede netop på at tilvejebringe en forbedret balance mellem produktion og vareudbud på den ene side og efterspørgslen på den anden side. Et af midlerne i denne politik er og var omsætningsafgiften, og den skal altså sammen med nogle af de andre foranstaltninger inddrage den købekraft, som der ikke er den tilstrækkelige produktion bag ved.

Vi kunne vel alle have ønsket, at man